

oznámení to se stalo za sporu a jelikož žalovaná strana ani netvrdí, že jí z toho nějaká majetková újma byla vzešla, a vytýká pouze formální chybu bez označení důsledků, dlužno za to míti, že pozdějším oznámením bylo vyhověno předpisu nařízení, které ostatně ani nepraví, že neoznámení před žalobou má nějaký vliv na uplatňování vymáhaného nároku.

Čís. 1961.

Projednati a rozhodovati rozepře, naznačené v § 4 zákona o soudech živnostenských, jest místně výlučně příslušným živnostenský soud, v jehož obvodu jest sídlo provozovny v čase, kdy žaloba byla podána (§ 23 zákona).

(Rozh. ze dne 31. října 1922, Nd II 198/22.)

Žalobce Longin G. byl dne 31. března 1922 ze služeb žalované firmy, u níž byl do tohoto dne v Mor. Ostravě zaměstnán jako expedient, propuštěn z důvodu, že žalovaná strana, zrušivši Ostravskou továrnu, přeložila dne 31. března 1922 své sídlo do Prahy. I domáhal se na firmě zaplacení 54.378 Kč 76 h, který mu z uvedeného služebního poměru dle jeho tvrzení proti ní příslušel dle kolektivní smlouvy ze dne 16. ledna 1921, dleml na základě zvláštního slibu strany žalované. Živnostenský soud v Praze, u něhož Longin G. podal tuto žalobu dne 24. června 1922, právoplatným usnesením ze dne 24. června ji odmítl pro místní nepřislušnost, poněvadž provozistiše žalobcovy činnosti bylo v Mor. Ostravě, a poněvadž rozhodným pro posouzení místní příslušnosti jest místo činnosti zaměstnancovy, nestal se živnostenský soud v Praze ku projednání sporu příslušným tím, že žalovaná strana, zrušivši pracovní poměr, přeložila své sídlo do Prahy. Také živnostenský soud v Mor. Ostravě, u něhož na to Longin G. podal dne 3. července 1922 tutěž žalobu, usnesením ze dne 11. srpna 1922 potvrzeným rozhodnutím krajského soudu v Mor. Ostravě jako soudu rekursního ze dne 9. září 1922 vyhověl námitce místní nepřislušnosti strany žalované, poněvadž zřetelem k ustanovení § 23 zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák. jest příslušným onen soud živnostenský, v jehož obvodě jest provozovna podniku, a místem tím byla v čase podané žaloby Praha, také poslední mzda byla dle tvrzení žalobce vyplacena mu ředitelstvím žalované strany v Praze, následkem čehož jest příslušným živnostenský soud v Praze.

Nejvyšší soud rozhodl záporný spor o příslušnost mezi živnostenským soudem v Praze a Moravské Ostravě v ten rozum, že stanovil příslušnost živnostenského soudu v Praze.

Důvody:

Dle § 23 zákona o soudech živnostenských jest ku projednání a rozhodnutí sporů, v § 4 téhož zákona uvedených, výlučně příslušným onen živnostenský soud, v jehož obvodě jest provozovna. Zákon užívaje zde času přítomného »jest provozovna« vyslovuje tím v souhlase s ustanovením §§ 29, 41 a 65 j. n., že skutečnost, určující příslušnost, musí tu býti v čase podání žaloby, a že tudíž výlučná příslušnost živnostenských soudů řídí se místem, v němž jest v tu dobu provozovna, s jejíž

činností souvisí poměr pracovní, pokud se týče služební, žalobnímu nároku za základ sloužící. Poněvadž žalovaná strana měla v době, kdy byla žaloba podána u živnostenského soudu v Praze, své sídlo a provozovnu již v Praze, vyslovil živnostenský soud v Mor. Ostravě právem, že není příslušným k projednání sporu, o nějž tuto jde, při čemž dlužno poukázati ještě také k tomu, že výlučná povaha sudiště dle § 23 cit. zák. nedopouští, by bylo zde obdobně použito ustanovení § 97 j. n., jak asi na mysli tanulo živnostenskému soudu v Praze, když se prohlásil nepřislušným. Jelikož tedy z doslovu a smyslu § 23 zák. vyplývá, že ve sporech živnostenských příslušnost soudní neřídí se dle osoby zaměstnancovy, který jen dočasně s provozovnou do spojení přichází na základě smlouvy pracovní (služební), nýbrž že rozhodným je místo, kde provozovna jest v době podání žaloby, jest lhostejno, že dle obsahu žaloby se jedná o nárok, odvozovaný ze smlouvy, rozvázané před přeložením sídla žalované strany do Prahy, a musilo proto býti vysloveno, že příslušným ku projednání a rozhodnutí sporu tohoto jest živnostenský soud v Praze.

Čís. 1962.

Vklad (záznam) postoupené přednosti (§ 45 III. dílčí nov. k obč. zák.) lze povolit jen, obsahuje-li příslušná listina přivolení ustupujícího oprávněnce ku vkladu (záznamu). P o z n a m e n a t i postoupení přednosti nelze. Jde-li o hypoteky, třeba též přivolení vlastníka a, je-li ve vyrovnání, též svolení vyrovnávacího správce.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, R I 443/22.)

Hypotekární věřitel Eduard W. svolil listinou ze dne 4. ledna 1921 k tomu, by ve prospěch banky A. bylo knihovně poznamenáno postoupení přednosti před jeho úvěrovou pohledávkou, jež zajištěna byla knihovně proti společnosti T-ské, toho času ve vyrovnání. K žádosti banky A. povolil soud první stolice vklad postoupené přednosti, rekursní soud žádost zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle § 45 třetí dílčí novely k občanskému zákoníku lze změniti pořad práv, zapsaných na nemovitostech, toliko vkladem nebo záznamem, nikoli poznámkou — jako před vydáním třetí dílčí novely. Dle zásad, vyslovených v §§ 32 b) a 94 čís. 3 knih. zák. lze vklad postoupené přednosti povolit jen tehdy, obsahuje-li příslušná listina přivolení ustupujícího oprávněnce ke vkladu. Listina ze dne 4. ledna 1921, na jejímž základě bylo žádáno za vklad, přivolení takového však neobsahuje, neboť ustupující oprávněncem Eduard W. svoluje v ní pouze k tomu, by postoupená přednost byla knihovně poznamenána. Již z toho důvodu nebylo lze povolit žádaný vklad. Předpoklad rekursního soudu, že v knihovním návrhu bylo také jen za poznámku žádáno, odporuje spisům. Kdyby listina ze dne 4. ledna 1921 byla jinak bezvadná, nebylo by tedy závady,